

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobců: a) **Ing. J. R.**, b) **V. R.**, oba zast. Mgr. Jiřím Špotem, advokátem se sídlem Beroun, Wagnerovo nám. 1541, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 1, Mariánské náměstí 2, za účasti této osoby zúčastněné na řízení: AMO, spol. s r.o., se sídlem Praha 6, Zívrova 1606/16, IČ: 49688022, zast. Mgr. Lindou Faměrovou, advokátkou se sídlem Praha 6, U Stanice 11/4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 11. 2012 č.j. S-MHMP 1068027/2012/OST/No

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Osoba zúčastněná nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl odvolání žalobců, jakož i odvolání dalších odvolatelů a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 17, odboru výstavby (dále jen „stavební úřad“) ze dne 4. 6. 2012 č.j. ÚMČP17 022859/2010/VYS/Ur/01, kterým byla na žádost společnosti AMO, spol. s r.o., umístěna stavba nazvaná „Skupinová zástavba Praha Řepy“ obsahující čtyři řadové bytové domy a jeden izolovaný bytový dům, včetně napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím ze dne 4. 6. 2012 na pozemcích č. parc. A, B, C, D, E a F, vše v k. ú. Řepy, umístil stavbu 4 řadových bytových domů a jednoho izolovaného bytového domu. Bytové domy mají jedno podzemní a 3 nadzemní podlaží s plochou střechou. Každý bytový dům má jednu bytovou jednotku a 2 stání pro osobní automobily v garáži. Součástí stavby je komunikace umístěná v severní části řešeného území, připojená na stávající

komunikaci Na Fialce II. Dále stavba obsahuje zpevněné plochy, opěrné zdi a sítě technické infrastruktury.

Proti rozhodnutí stavebního úřadu o umístění předmětné stavby podali společné odvolání žalobci, a kromě nich též další účastníci řízení o umístění stavby. Společné odvolání žalobců obsahovalo námitku, že oznámení o zahájení řízení mělo být spojeno s ohledáním na místě budoucí stavby. Důvodnost místního šetření spatřují žalobci v ohledu na zájmy účastníků koncentrované v jejich nesouhlasu s napojením nové komunikace na stávající komunikaci, a to zejména s ohledem na nedořešené právní vztahy, kdy na pozemku dotčeném stavbou komunikace existují stavby a další nemovitosti účastníků, kdy o takové otázce by neměl rozhodovat stavební úřad. Žalobci svými námitkami brojili zejména proti dopravnímu napojení stavby. Mají za to, že podmínky pro umístění stavby nedostatečně reflektují vznesené námitky a že zamítnutí námitek je v rozporu s § 89 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a záměr není v souladu s požadavky uvedenými v § 90 stavebního zákona.

Žalovaný k těmto odvolacím argumentům uvedl, že správní orgán I. stupně rozhodl o námitkách žalobců ve výroku napadeného rozhodnutí na str. 5 a odůvodnění rozhodnutí o námitkách je obsaženo na str. 16 až 22 prvostupňového rozhodnutí. Podmínky pro umístění stavby vyhovují námitkám v rozsahu, v jakém byly správním orgánem I. stupně posouzeny jako důvodné. Žalovaný považuje odůvodnění rozhodnutí o námitkách za srozumitelné, dostatečně podrobné a věcně správné. Z odvolání není patrné, v čem podmínky pro umístění stavby nedostatečně reflektují námitky žalobců. Žadatel v řízení doložil souhlasy vlastníků pozemků dotčených stavbou a není tedy zřejmé, jaké nedořešené právní vztahy žalobci namítali. Pro nekonkrétnost odvolacího důvodu nelze tyto odvolací námitky blíže posoudit. Žalovaný dále konstatoval, že stavební úřad spojí veřejné ústní jednání s ohledáním na místě, je-li to účelné (§ 87 odst. 1 stavebního zákona). Správní orgán I. stupně nepostupoval v rozporu s § 87 odst. 1 stavebního zákona, když veřejné projednání nespojil s ohledáním na místě. Z uvedených důvodů posoudil žalovaný odvolání žalobců jako nedůvodné.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále vypořádal odvolací námitky dalších odvolatelů a v závěru konstatoval, že vedle posouzení věcné správnosti prvostupňového rozhodnutí na základě odvolacích námitek přezkoumal podle § 89 odst. 2 správního řádu soulad rozhodnutí i řízení, které předcházelo jeho vydání, s právními předpisy. Územní řízení bylo zahájeno podáním žádosti dne 13. 10. 2010. Odvolací orgán rozhodnutím ze dne 16. 11. 2011 sp. zn. S-MHMP 850415/2011/OST/No zrušil rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 15. 6. 2011 a vrátil mu věc k novému projednání. Stavební úřad v souladu s právním názorem žalovaného vyzval žadatele k odstranění nedostatků žádosti a po doplnění žádosti nařídil veřejné ústní jednání na 17. 5. 2012. Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2012 poté umístil navrhovanou stavbu a stanovil 29 podmínek pro umístění a projektovou přípravu stavby. Zároveň ve výroku rozhodnutí rozhodl o námitkách účastníků. Z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je dle žalovaného zřejmé, že stavební úřad posoudil záměr podle hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona. Žalovaný neshledal v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, nedostatky, které by odůvodňovaly jeho změnu či zrušení.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobci domáhali zrušení napadeného rozhodnutí, jakož i zrušení i jemu předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. V žalobě nejprve zrekapitulovali průběh správního řízení, jež vyústilo ve vydání napadeného rozhodnutí, a poté uvedli, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů jim byla krácena

jejich práva a oprávněné zájmy, zejména práva na ochranu zdraví, zdravého životního prostředí, práva vlastnická, zejména, nikoliv však jen, k nemovitému majetku, kdy v rámci vydaného rozhodnutí o umístění stavby nebylo dostatečným způsobem přezkoumáno ze strany správních orgánů, že je šetrné k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, jak to předpokládá § 76 odst. 2 stavebního zákona.

Žalobci namítají rozpor mezi právním a faktickým vztahem vlastnických práv ke stavbám na pozemku parc. č. B a pozemku parc. č. B, který podle nich vyplývá ze zaměření skutečného stavu rozsahu a užívání komunikace a přilehlých pozemků v ulici na Fialce II provedeného připojeným geometrickým plánem č. 1164-18/2009 vyhotoveným a ověřeným úředně oprávněným zeměměřickým inženýrem Ing. J. M. dne 6. 1. 2010 pod č. 2/2010 a má zásadní právní význam při posouzení využití stávajícího pozemku parc. č. B k napojení na novou příjezdovou komunikaci k umisťované stavbě. Žalobci zjistili, že část jejich domu č.p. X, který jim byl prodán (jedná se o venkovní úpravy - soukromé vchody a vjezdy do objektů bydlení), leží na pozemku parc. č. B, který je ve správě Městské části Praha 17 a ve vlastnictví Hlavního města Prahy. Ve stejné situaci jsou i majitelé sousedních objektů bydlení, jejichž části se nachází na témže pozemku. Zaměření skutečného stavu rozsahu a užívání komunikace a přilehlých pozemků v ulici na Fialce II a porovnání tohoto zaměření se stavem dle katastru nemovitostí je dokumentováno geometrickým plánem č. 1164-18/2009. O této skutečnosti právní zástupce žalobců informoval stavební úřad i žalovaného a zaslal jim i zmíněný geometrický plán, nicméně žádný z oslovených orgánů na to nereagoval.

Další námitkou žalobci brojí proti využití stávajícího pozemku parc. č. B k napojení na novou příjezdovou komunikaci ke stavbě „Skupinová zástavba Praha 6 – Řepy“. Argumentují tím, že stávající komunikace na pozemku parc. č. B byla původně navržena jako obytná ulice s omezením rychlosti na 30 km/hod, na které chodci mohou chodit po komunikaci, šířka komunikace je 5,0 m, komunikace byla navržena jako slepá obytná ulice. Tato komunikace nemá parametry průjezdné komunikace (pro míjení osobního vozidla a nákladního auta by musela být minimální šířka 5,5 m) na novou příjezdovou komunikaci k umisťované stavbě, kterými jsou zejména skutečná faktická šířka stávající komunikace, která není v této části 5,4 m, jak uvádí koordinační situace číslo výkresu ST-2 ze dne 07/2010, ale pouze 5,0 m mezi stávajícími stavbami na jeho obou stranách, a stavební konstrukce této komunikace. Komunikace nebyla konstruována na předpokládané budoucí zatížení v rámci pohybu těžké mechanizace a stavební techniky. Nedostatečný odvod vody z komunikace působí již nyní značné problémy a škody v důsledku zatékání vody z povrchu této komunikace do podzemních podlaží budovy č.p. X. Plánované budoucí využití stávajícího pozemku parc. č. B – komunikace k napojení na budoucí přístupovou komunikaci k umisťované stavbě, která bude sloužit nejprve k příjezdu a odjezdu těžké stavební techniky na staveniště, k dopravě stavebního materiálu a osob oběma směry a poté k dopravní obslužnosti budoucí stavby, zcela nevyhovuje, bude nadměrně zatěžovat stávající bytovou zástavbu v ulici Na Fialce II hlukem, emisemi, vibracemi a prachem, v důsledku čehož bude docházet k trvalému poškození majetku, života a zdraví obyvatel této části aglomerace Praha – Řepy.

Žalobci dále namítli, že mají důvodné obavy ze vzniku další škody na jejich nemovitostech, a to na budově č.p. X v části obce Řepy na pozemku parc. č. G, dále na pozemcích parc. č. G, H, CH a I. Jejich obavy, že na výše uvedených pozemcích vznikne v důsledku využívání přilehlých pozemků k příjezdu na staveniště na pozemku parc. č. A škoda, mají racionální základ, neboť se tak již v minulosti stalo, když při odstraňování a odvozu zeminy těžkou stavební technikou z pozemku parc. č. A, který je ve vlastnictví osoby zúčastněné na řízení, došlo k nevratnému poškození stavby plotu při obvodu pozemku parc. č.

H, a to vychýlením této stavby z kolmé osy minimálně o deset centimetrů. Dále došlo k propadu zeminy na pozemku parc. č. H a k popraskání zdiva na budově č.p. X situované na pozemku parc. č. G. Příčinou byl pohyb těžké stavební techniky nákladňáků plně naložených zeminou pohybujících se v bezprostřední blízkosti těchto pozemků, jejich tlak a otřesy na stavební podloží, které tvoří ze značné části navážka.

Žalobci v zájmu ochrany svého vlastnictví a splnění zákonné povinnosti předcházet vzniku možné škody v budoucnu požadují vypracování znaleckého posudku z oboru statiky pozemních staveb, který by posoudil statiku stávajících nemovitostí, zejména budovy č. p. X na pozemku parc. č. G a dalších přilehlých nemovitostí, souvisejících vedlejších staveb a venkovních úprav na sousedních pozemcích s ohledem na budoucí využití sousedních pozemků ke stavbě příjezdové komunikace, tedy posouzení zejména vlivu zatížení těchto pozemků těžkou stavební technikou ve fázi uvažované stavby a jejího budoucího využití jako příjezdové komunikace k budoucí zástavbě.

Žalobci dále namítli, že stávající zajištění bezpečnosti v ochranném pásmu vedení plynu na pozemku parc. č. E považují za nedostatečné.

Žalobci dále namítli, že dalšími stavbami, zejména stavbou navrhované komunikace v blízkosti existujících objektů bydlení na úkor parku a lesa, dojde nevratně ke změně stávajícího rázu okolní krajiny, sníží se estetické hledisko stávající bytové zástavby, naruší životní prostředí a celkově se sníží kvalita bydlení v této části území.

K prokázání procesního pochybení správních orgánů při posuzování projektové dokumentace a vypořádání se s námitkami a odvolacími důvody účastníků řízení žalobci soudu navrhli provést důkaz jimi předloženým znaleckým posudkem č. 210 – 13 ze dne 16. 1. 2013, který byl zpracován Znaleckým ústavem, institutem soudního znalcetví při Stavební fakultě ČVÚT, jehož předmětem je posouzení správnosti technického řešení pozemní komunikace navržené v rámci investiční akce předmětné stavby. Z předmětného znaleckého posudku dle žalobců vyplývá, že projektová dokumentace zpracovaná ve stupni projektové dokumentace „ÚR + DSP“, na základě které správní orgány rozhodovaly o umístění stavby, není podrobná a obsahuje velký počet vad týkajících se formálních i věcných nedostatků, z nichž některé vady lze považovat za zásadní a vážné, obsahuje příliš mnoho zásadních rozporů mezi deklarovaným typem komunikace „obytná zóna“ a skutečně použitými návrhovými parametry, resp. skutečně použitými odkazy na technické předpisy, což dle žalobců vykazuje rysy, jakoby byla projektová dokumentace původně zpracována pro běžnou místní komunikaci typu „obslužná“ a až následně byla účelově upravena na místní komunikaci typu „obytná zóna“.

A/ projektem navržené řešení je nejednoznačné a nelze jednoznačně stanovit „co platí a proč“,
B/ mezi jednotlivými údaji se vyskytují rozpory a není zřejmé, jaký typ komunikace (obytná zóna nebo obslužná MK) byl projektován a proč,
C/ mezi jednotlivými údaji se vyskytují rozpory a není zřejmé, jaký typ komunikace (obytná zóna nebo obslužná MK) byl projektován a proč,
D/ projektem navržené řešení je v rozporu s ustanoveními platnými v TP 103,
E/ projekt návrhu řešení je chybný a v rozporu s platnými technickými předpisy,
F/ v technické zprávě se hovoří o „gabionové opěrné zdi“ správně se jedná o zeď „zárubní“ což je formální chybou názvosloví,

G/ projektem není jednoznačně stanoveno technické řešení v celé délce úseku se zárubní zdí, rovněž není příslušnými statickými výpočty doložena realizovatelnost a spolehlivost navrženého řešení, přičemž zde existuje značné nebezpečí z případných následků,

H/ dopravní značení - projektový návrh je zde chybný a není v souladu s platnými technickými předpisy,

I/ v technické zprávě není uvedeno (ani v situaci zakresleno), jak bude zajištěna minimální šíře veřejného prostranství (ve smyslu díkce §22 odst. 1 nebo 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb.) respektive šířka prostoru místní komunikace (ve smyslu čl. 5.5.1. TP 103), která je požadována 12,0 m pro obytné domy, resp. 8,0 m pro rodinné domy.

Znaleckým posudkem je možné prokázat, že se žalovaný a stavební úřad s formulacemi zejména bodů 10 a 28 obsažených v části A) rozhodnutí o umístění stavby představující uvedené rozpory v projektové dokumentaci ve svých rozhodnutích nevypořádaly.

Z výše uvedeného je dle žalobců zřejmé, že stavební úřad ve věci rozhodl mimo jiné také v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, aniž by byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný pochybil, když prvostupňové rozhodnutí potvrdil, neboť měl tyto rozpory odhalit a nikoli prvostupňové rozhodnutí bez dalšího potvrdit, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. S odkazem na § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu žalobci namítli, že v napadeném rozhodnutí absentuje uvážení stran toho, zda se správní orgán I. stupně řádně vypořádal s důvody, které vedly ke zrušení původního rozhodnutí o umístění stavby. Žalovaný v něm pouze obecně a neurčitě konstatoval, že stavební úřad postupoval v souladu s právním názorem odvolacího orgánu, aniž se zabýval nápravou jednotlivých vytčených vad a nedostatků předchozího územního rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tak v této části nepřezkoumatelné. Pokud jde o vypořádání odvolacích námitek žalobců, žalovaný se s nimi vypořádal pouze obecnými konstatacemi a odkazy na odůvodnění rozhodnutí, což je zcela nepostačující. Žalovaný neuvedl své konkrétní úvahy na obhajobu závěru, že odvolání v dané věci neshledal důvodným. Zcela absentuje správní uvážení žalovaného ve věci vypořádání se s námitkami žalobců a ve věci ověření vypořádání s námitkami uplatněnými v obou předchozích řízeních v prvním stupni. Pro nedostatek důvodů je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl k námitce žalobců ohledně rozporu mezi právním a faktickým vztahem vlastnických práv ke stavbám na pozemku parc. č. B a pozemku parc. č. B, že uvedený pozemek je pozemkem stávající komunikace a nachází se ve vlastnictví hl. města Prahy. Jak vyplývá z výroku rozhodnutí o umístění stavby, je dotčen stavbou kabelového vedení veřejného osvětlení a plynovodním řadem. Vlastnická práva žalobců nejsou těmito vedeními technického vybavení dotčena. K nesouhlasu žalobců s využitím stávajícího pozemku parc. č. B k napojení na novou komunikaci ke stavbě předmětné zástavby žalovaný uvedl, že užívání stávající komunikace na uvedeném pozemku není předmětem řízení o umístění stavby předmětné zástavby. K obavám žalobců z další škody na nemovitostech pak žalovaný uvedl, že staveništní doprava bude řešena v rámci řízení o vydání stavebního povolení. Minulé škody tvrzené žalobci nemohly být způsobeny napadeným rozhodnutím. K námitce ohledně ochrany vlastnických práv žalovaný poznamenal, že pozemky žalobců nejsou stavbou dotčeny. Co se týče zajištění bezpečnosti v ochranném pásmu vedení plynu, stavební úřad posoudil danou námitku na straně 21 pod bodem VI. rozhodnutí o umístění stavby, přičemž uvedl, že záměr byl projednán s vlastníkem stavby VTL plynovodu, který vydal souhlas s umístěním stavby v ochranném a bezpečnostním pásmu VTL plynovodu a současně stanovil požadavky

k projednání dalšího stupně dokumentace, kterou stavební úřad zakotvil do podmínky č. 24 výroku. Žalobci konkrétně neuvádějí, v čem spatřují nedostatečnost stávajícího zajištění. Předmětná zástavba byla umístěna na základě souhlasu vlastníka stavby VTL plynovodu Pražské plynárenské distribuce a.s. ze dne 19. 4. 2010, vydaného pod zn. 435/La/ORDS/10. K námitce znehodnocení vložených investic žalovaný podotkl, že předmětná stavba je umístěna v souladu s územním plánem, který dotčené pozemky určil pro funkční využití polyfunkční území čistě obytné (OC), stejně jako pozemky ve vlastnictví žalobců. Znalecký posudek, který žalobci navrhl jako důkaz, nebyl dle žalovaného uplatněn v územním ani odvolacím řízení.

Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření k věci samé mj. uvedla, že nemá povědomí o tom, o jakém rozporu mezi právním a faktickým vztahem vlastnických práv ke stavbám na pozemku parc. č. B a pozemku parc. č. B žalobci hovoří. Žádná souvislost mezi tímto žalobci tvrzeným rozporem a předmětnou stavbou neexistuje. Tvrzení, že během provádění předmětné zástavby a následně při jejím běžném provozu bude stávající zástavba zatěžována hlukem, emisemi, vibracemi a prachem, je zcela nesprávné. Osoba zúčastněná na řízení je naopak přesvědčena, že při výstavbě a především při následném běžném používání pouhých pěti bytových jednotek (každé v jednom domě) nemůže k nadměrnému zatížení okolí, ve kterém již nyní stojí několik desítek rodinných domů a s každým z nich se pojí jistá míra hluku, emisí, vibrací a prachu, v žádném případě dojít. Navíc výstavbou či zakoupením rodinného domu v lokalitě určené k bytové zástavbě nevzniká jeho vlastníku právo zakazovat podobné stavby v okolí jeho domu.

Obavy žalobců z dalších škod na nemovitostech osoba zúčastněná na řízení považuje za bezdůvodné. Napadené rozhodnutí výslovně uvádí, že dokumentace předmětné výstavby, včetně dopravního napojení a příjezdové komunikace, byla kladně posouzena silničním správním úřadem. Jako podklad pro vydání prvostupňového rozhodnutí byla použita i závazná stanoviska následujících dotčených orgánů: odbor krizového řízení, Hygienická stanice hl. m. Prahy, Hasičský záchranný sbor hl. m. Prahy, odbor ochrany prostředí žalovaného, odbor dopravy žalovaného, odbor památkové péče žalovaného a odbor životního prostředí a dopravy Úřadu městské části Praha 7 s tím, že ke všem těmto závazným stanoviskům bylo při vydání prvostupňového rozhodnutí řádně přihlédnuto. Osoba zúčastněná na řízení považuje za nepravdivá a účelová tvrzení žalobců o již vzniklých škodách a popírá, že by vlivem její činnosti vznikly škody na pozemcích či stavbách umístěných a pozemcích sousedících s pozemkem parc. č. A.

Také námitka žalobců ohledně možného porušení jejich vlastnického práva je podle osoby zúčastněné na řízení neopodstatněná. Předmětná výstavba je plánována na pozemcích, jež nejsou ve vlastnictví žalobců, a nebude do jimi vlastněných pozemků zasahovat.

Obavu žalobců z hrozícího znehodnocení investic do jejich nemovitostí osoba zúčastněná na řízení označila za přehnanou a účelovou, a to především s ohledem na to, že předmětná stavba je svým charakterem podobná stávající zástavbě, a nebude proto svým vzhledem ani provozem narušovat okolí. Vzhled okolí narušují především panelové domy, které stojí na dohled od nemovitosti žalobců. Předmětnou výstavbu pouhých pěti domů s pěti bytovými jednotkami lze považovat za toliko drobné rozšíření stávající zástavby, kterým jistě nedojde k narušení životního prostředí a snížení kvality bydlení v této lokalitě. Předmětné pozemky jsou v územním plánu vedeny jako obytné, a žalobci tedy museli s další zástavbou okolních pozemků počítat nebo o její možnosti přinejmenším vědět.

Dle mínění osoby zúčastněné na řízení k procesním pochybením ze strany správních orgánů v dané věci nedošlo. Žalobci předložený znalecký posudek porovnává části projektové dokumentace z různých časových období - technickou zprávu z části projektové dokumentace „Skupinová zástavba RD Praha 6 - Řepy, Komunikace a zpevněné plochy“ (ÚR+DSP, 09/2009) a výkresovou část z části projektové dokumentace „Skupinová zástavba BD Praha 6 - Řepy, Komunikace a zpevněné plochy“ (DUR, 01/2012). Z toho pak plyne, že některé vytýkané nedostatky se v dokumentaci, na základě které bylo vydáno rozhodnutí o umístění stavby, nevyskytují. Na většinu v posudku uváděných výhrad a připomínek bylo reagováno projektantem již v průběhu projednávání (doplnění DÚR 09/2009, DÚR 03/2011 a DÚR 01/2012 současně se změnou názvu projektové dokumentace: „Skupinová zástavba BD Praha 6 - Řepy, Komunikace a zpevněné plochy“), a to na základě jednání s dotčenými orgány státní správy, správci sítí apod. Pokud by byl zpracovatel posudku s uvedenými skutečnostmi a se skutečným stavem dokumentace v lednu 2013 (doba odevzdání posudku) obeznámen, posuzoval by aktuální a platný stav projektové dokumentace a ne jen časově nesourodé části z počátku územního řízení. Vzhledem k chybějícím informacím tedy zpracovatel posudku nemohl dostatečně posoudit správnost technického řešení navrhované pozemní komunikace. Podkladem pro zpracování adekvátního znaleckého posudku by měla být celková dokumentace, na základě které bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, které bylo následně potvrzeno napadeným rozhodnutím, a nikoliv pouze část dokumentace předaná objednavatelem posudku. Předložený posudek je tak zmatečný a ve vztahu k projednávané věci bezpředmětný.

Při ústním jednání konaném dne 25. 5. 2016 setrvali žalobci na podané žalobě, přičemž odkázali na její písemné vyhotovení. Žalovaný při jednání rovněž odkázal na své písemné vyjádření k žalobě a dodal, že žalobní body směřují nad rámec územního rozhodnutí spíše do stavebního řízení. Z nekonkrétního tvrzení žalobců, že byli kráceni na svých vlastnických právech, nevyplyvá, čeho se žalobci vlastně domáhají.

Osoba zúčastněná na řízení se při ústním jednání ztotožnila s názorem žalovaného, že žalobní body týkající se porušení subjektivních práv žalobců jsou natolik neurčité, že nemohou být projednány. Žalobci vůbec netvrdí, které jejich veřejné subjektivní právo bylo dotčeno a jakým konkrétním jednáním správního orgánu do něj bylo zasaženo. Obecně se v žalobě hovoří o škodě, o znehodnocení majetku a investic, avšak tato tvrzení nebyla nijak prokázána, konkretizována ani vztažena ke konkrétnímu pochybení správního orgánu.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 76 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí umisťovat stavby nebo zařízení, jejich změny, měnit jejich vliv na využití území, měnit využití území a chránit důležité zájmy v území lze jen na základě územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, nestanoví-li zákon jinak.

Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.

Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.

Podle § 86 odst. 1 stavebního zákona žádost o vydání územního rozhodnutí obsahuje kromě obecných náležitostí základní údaje o požadovaném záměru a identifikační údaje pozemků a staveb.

Podle § 86 odst. 2 stavebního zákona k žádosti žadatel připojí

a) doklady prokazující jeho vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemkům nebo stavbám; tyto doklady se připojují, nelze-li tato práva ověřit v katastru nemovitostí,

b) rozhodnutí dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, závazná stanoviska, pokud byla obstarána před zahájením řízení, nejde-li o koordinované závazné stanovisko podle § 4 odst. 6, vydané správním úřadem, který je příslušný vydat územní rozhodnutí,

c) stanoviska vlastníků veřejné dopravní a technické infrastruktury,

d) dokumentaci záměru.

Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona jestliže žadatel nemá vlastnické právo nebo doklad o právu založeném smlouvou provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka anebo dohodu o parcelaci; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit nebo vyměnit.

Podle § 89 odst. 1 stavebního zákona závazná stanoviska dotčených orgánů, námítky účastníků řízení a připomínky veřejnosti musí být uplatněny nejpozději při veřejném ústním jednání, jinak se k nim nepřihlíží. Účastníci řízení musí být na tuto skutečnost upozorněni.

Podle § 90 stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu

a) s vydanou územně plánovací dokumentací,

b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území,

c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území,

d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu,

e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.

Podle § 92 odst. 1 stavebního zákona územním rozhodnutím stavební úřad schvaluje navržený záměr a stanoví podmínky pro využití a ochranu území, podmínky pro další přípravu a realizaci záměru, zejména pro projektovou přípravu stavby; vyžaduje-li to posouzení veřejných zájmů při provádění stavby, při kontrolních prohlídkách stavby nebo při vydávání kolaudačního souhlasu, může uložit zpracování prováděcí dokumentace stavby. V rozhodnutí stavební úřad rozhodne o námítkách účastníků řízení, v odůvodnění vyhodnotí připomínky veřejnosti a stanoví dobu platnosti rozhodnutí, má-li být delší, než stanoví tento zákon. U staveb dočasných nebo v rozhodnutí o změně využití území pro dočasné činnosti

stanoví lhůtu pro odstranění stavby nebo ukončení činnosti a následný způsob úpravy území. V případech podle § 78 odst. 2 stanoví v potřebném rozsahu podmínky pro provedení záměru.

Podle § 92 odst. 2 stavebního zákona není-li záměr žadatele v souladu s požadavky uvedenými v § 90, nebo jestliže by umístěním a realizací záměru mohly být ohroženy zájmy chráněné tímto zákonem nebo zvláštními právními předpisy, stavební úřad žádost o vydání územního rozhodnutí zamítne.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud předesílá, že dle ustálené judikatury správních soudů (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78 či rozsudek téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 – 58) ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ukládá žalobci povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované. Skutková tvrzení nemohou být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž musí se jednat o zcela jasně individualizovaný, a tedy od jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelný popis. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu pro vytyčení mezí, v nichž se soud může a má v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného, aby mohl v souladu se zásadou rovnosti účastníků řízení náležitě využít možnosti procesní obrany. Žalobce je povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Co se týče právní argumentace, žalobce se nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Musí uvést, jaké aspekty dějů či okolností uvedené v rámci skutkových tvrzení považuje za základ jím tvrzené nezákonnosti.

Zásada volného přístupu k soudu není neomezená a bezbřehá, protože její ničím neomezené uplatňování může vést k újmě na týchž právech jiných osob či obecného zájmu. Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. **Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta** (zvýraznění doplněno Městským soudem v Praze).

V návaznosti na shora citovanou judikaturu soud uvádí, že řada žalobních námitek, které žalobci uplatnili v nyní projednávané věci, je natolik obecná, že se jimi soud mohl

zabývat pouze v obecné rovině; některá žalobní tvrzení jsou ale tak nekonkrétní, že k nim při přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí nebylo možné přihlídnout vůbec. Příkladem je tvrzení žalobců, že stávající zajištění bezpečnosti v ochranném pásmu vedení plynu na pozemku parc. č. E považují za nedostatečné. Z tohoto tvrzení není vůbec zřejmé, z jakého důvodu žalobci shledávají zajištění bezpečnosti v ochranném pásmu vedení plynu nedostatečným, a jak tento jejich názor souvisí s napadeným rozhodnutím. Zcela nekonkrétní je též úvodní argumentace žalobců, že rozhodnutími správních orgánů obou stupňů bylo kráceno jejich právo na ochranu zdraví a jejich vlastnická práva, *zejména, nikoliv však jen*, k nemovitému majetku. Tato formulace nutně vzbuzuje dojem, že žalobci byli vydáním napadeného rozhodnutí kráceni též na svých vlastnických právech k movitým věcem, které však nijak nespecifikovali, a ani neuvedli, jakým způsobem napadené rozhodnutí do jejich vlastnického práva k movitým věcem zasáhlo. Bez jakékoliv bližší konkretizace zůstalo i tvrzení žalobců o zásahu do jejich práva na ochranu zdraví, takže není zřejmé, jak umístění předmětné stavby do tohoto práva žalobců zasáhlo.

V ryze obecné rovině zůstala také námitka žalobců, že dalšími stavbami, zejména stavbou navrhované komunikace v blízkosti existujících objektů bydlení na úkor parku a lesa, dojde nevratně ke změně stávajícího rázu okolní krajiny, sníží se estetické hledisko stávající bytové zástavby, naruší životní prostředí a celkově se sníží kvalita bydlení v této části území, čímž dojde ke znehodnocení žalobci vložených investic. Žalobci nejenže nevymezili stávající ráz okolní krajiny, ale ani nespecifikovali, v čem má jimi tvrzená nevratná změna stávajícího rázu okolní krajiny spočívat. Stejně tak neuvedli, jaké estetické hodnoty příznačné pro stávající bytovou zástavbu budou podle nich umístěním předmětné stavby zasaženy, jaké prvky životního prostředí budou touto stavbou dotčeny, čím konkrétně a v jakém rozsahu, a proč by mělo dojít ke snížení kvality bydlení v dané lokalitě. Jak již bylo konstatováno shora, přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinak řečeno, bylo věcí žalobců, aby v žalobě zřetelně vymezili rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. K jejich naprosto obecným tvrzením může soud opět pouze v obecné rovině konstatovat, že umístěním předmětné stavby nedojde k zásahu do krajinného rázu ani k narušení architektonických a urbanistických hodnot v území. O tom svědčí i souhlasné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny ze dne 2. 4. 2012, které bylo podkladem pro rozhodnutí stavebního orgánu v dané věci a z něhož vyplývá, že stavba je umístěována v *čistě obytném území* se smíšeným charakterem zástavby v sousedství sídliště Řepy. Daná lokalita je charakteristická zástavbou řadových rodinných domů a domů bytových. Záměr neznamená pro území výraznou dominantu a výškově i hmotově doplňuje okolní zástavbu. V těsném sousedství stavby se nevyskytují ani žádné přírodní charakteristiky zásadního významu, do kterých by záměr mohl zasáhnout. Nutno dodat, že žalobci tyto závěry obsažené v souhlasném stanovisku dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny v žalobě žádnou relevantní námitkou nezpochybnili.

S ohledem na velikost předmětné stavby, její charakter a nízký počet bytových jednotek má soud za to, že umístěním této stavby nemůže dojít k narušení životního prostředí v dané lokalitě nad přípustnou míru. Důkazem toho jsou souhlasná stanoviska a vyjádření dotčených orgánů státní správy hájících jednotlivé složky životního prostředí, která jsou obsahem správního spisu a z nichž stavební úřad i žalovaný při rozhodování ve věci samé vycházeli.

Co se týče pohody bydlení, tento pojem definoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2006, č.j. 2 As 44/2005-116 tak že se jedná o neurčitý právní pojem, jehož obsah je tvořen celou řadou složek, které jsou již konkrétněji zpracovány právními předpisy (hodnota hluku, prachu, vzdálenosti staveb). V rozsudku ze dne 22. 11. 2007, č.j. 9 As 5/2007-76 pak Nejvyšší správní soud uvedl, že „*je při posuzování této námitky třeba vyjít ze základního předpokladu, že normy o obecných technických požadavcích na výstavbu svým obsahem odrážejí požadavky na pohodu bydlení, osvětlení i oslunění. Jsou-li tyto normy dodrženy a je prokázán soulad s veřejným zájmem (spočívající především v jejich aplikaci), nelze úspěšně namítat, že pohoda bydlení, osvětlení a oslunění nemovitostí, potenciálně předmětnou stavbou dotčených, jsou nedostatečné.*“ V nyní projednávané věci žalobci ničím neprokázali (ostatně to ani netvrdili), že by do jejich pohody bydlení bylo zasaženo tím, že umísťovaná stavba je v rozporu s normami o obecných technických požadavcích na výstavbu, které jsou zakotveny ve vyhlášce č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze.

K námitce, v níž žalobci poukazují na údajný rozpor mezi právním a faktickým vztahem (míněno zřejmě stavem) vlastnických práv ke stavbám na pozemku parc. č. B a pozemku parc. č. B, který má spočívat v tom, že vchod a vjezd do domu žalobců č.p. X leží na pozemku parc. č. B, který je ve vlastnictví hlavního města Prahy, soud uvádí, že dle rozhodnutí o umístění stavby bylo na pozemek parc. č. B umístěno „toliko“ veřejné osvětlení – kabelové vedení včetně 5 ks stožárů, a dále STL plynovodní řad včetně 5 ks plynovodních přípojek. Z projektové dokumentace k územnímu řízení, konkrétně z výkresu „Doplnění veřejného osvětlení“, v němž jsou zakresleny stávající sítě i navržené řady včetně plynovodu a veřejného osvětlení, je patrné, že vlastnické právo žalobců k jimi zmiňovanému vchodu a vjezdu do jejich domu není těmito částmi umísťované stavby nijak dotčeno. K napojení plynovodu a veřejného osvětlení na stávající sítě dojde v místě, které se nachází severně od pozemku parc. č. H, tedy ve zcela jiném místě, než je vchod a vjezd do domu žalobců č.p. X. Nadto je třeba konstatovat, že protiprávní umístění části stavby žalobců na pozemku parc. č. B ve vlastnictví jiného subjektu, k němuž žalobci nemají žádný titul, není problémem žadatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby, ale problémem žalobců samotných. Z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, že žadatel o vydání rozhodnutí o umístění stavby v daném případě splnil podmínku stanovenou v § 86 odst. 3 stavebního zákona, neboť předložil zákonem vyžadovaný souhlas *vlastníka pozemku* parc. č. B se stavbou. Soud k tomu dodává, že žalobci nijak nevysvětlili, z čeho pramení jejich přesvědčení, že tvrzený rozpor mezi právním a faktickým vztahem (stavem) vlastnických práv ke stavbám na pozemku parc. č. B a k tomuto pozemku má zásadní právní význam pro posouzení využití stávajícího pozemku parc. č. B k napojení na novou příjezdovou komunikaci k umísťované stavbě. Z projektové dokumentace k územnímu řízení, konkrétně z výkresu „Komunikace a zpevněné plochy – Situace“ z ledna 2012 je zřejmé, že k napojení nově umísťované komunikace na stávající komunikaci v ulici Na Fialce II nedochází v prostoru před domem žalobců č.p. X (ani před domy jejich sousedů), ale zcela jinde, z čehož plyne, že žalobci tvrzený „rozpor“ nemůže nijak ovlivnit možnost napojení nové příjezdové komunikace na pozemek parc. č. B.

Soud při ústním jednání zamítl návrh žalobců na provedení důkazu znaleckým posudkem č. 210 – 13 ze dne 16. 1. 2013 vypracovaným Znaleckým ústavem - institutem soudního znalectví při Stavební fakultě ČVUT, neboť shledal provedení tohoto důkazu nadbytečným. Uvedeným znaleckým posudkem totiž měly být prokázány námitky, které žalobci v rozporu s § 89 odst. 1 stavebního zákona neuplatnili v průběhu územního řízení do zákonem stanovené doby, tj. nejpozději při veřejném ústním jednání. Jak vyplývá z obsahu

žalobci písemně uplatněných námitek ze dne 1. 6. 2011 a ze dne 16. 5. 2012, jejich součástí nejsou námitky brojící proti projektové dokumentaci umístované komunikace, které žalobci v žalobě označili písmeny A – I. K takovým opožděně uplatněným námitkám proto v souladu s koncentrační zásadou zakotvenou v § 89 odst. 1 stavebního zákona nelze přihlížet, a to nejen v územním řízení, ale též v řízení před soudem. Prokazování jejich opodstatněnosti žalobci navrženým důkazem v podobě znaleckého posudku by tudíž bylo nadbytečné.

Soud pouze na okraj dodává, že i námitky, které žalobci hodlali prokazovat výše uvedeným znaleckým posudkem a v žalobě je označili písmeny A – I, jsou v řadě případů natolik nekonkrétní, že by k nim soud nemohl při přezkumu zákonnosti přihlížet, i kdyby je žalobci v průběhu územního řízení uplatnili včas. Z těchto námitek nelze dovodit, v čem žalobci spatřují nejednoznačnost projektem navrženého řešení (A), jaké rozpory se vyskytují mezi jednotlivými údaji (B, C), v čem spočívá rozpor projektem navrženého řešení s „ustanoveními platnými v TP 103“ (D), proč je dle žalobců projekt návrhu řešení chybný a v rozporu s platnými technickými předpisy (E, H).

Neopodstatněnou shledal soud též námitku, v níž žalobci brojí proti využití pozemku parc. č. B k napojení na novou příjezdovou komunikaci, která je součástí umístované stavby. Nejprve je nutno zdůraznit, že stávající charakter a využití pozemku parc. č. B se vydáním rozhodnutí o umístění stavby nijak nemění; nová příjezdová komunikace není umístována na tomto pozemku. Jak přiléhavě konstatoval stavební úřad v rozhodnutí o umístění stavby, nová komunikace - navržená jako skupina D1 – obytná zóna se smíšeným provozem automobilů a chodců – navazuje na komunikaci stejného charakteru (v ulici Na Fialce II) a jedná se v podstatě o prodloužení stávající komunikace zakončené obratištěm. Možnost napojení nové příjezdové komunikace na stávající komunikaci, která se nachází na pozemku parc. č. B v ulici Na Fialce II, posoudil v průběhu územního řízení příslušný silniční správní úřad, jímž je v daném případě Úřad městské části Praha 17, odbor životního prostředí a dopravy. Ten ve svém závazném stanovisku ze dne 8. 12. 2012 vydaném z hlediska dopravy s umístěním stavby souhlasil. Tentýž správní orgán vydal dne 8. 11. 2010 rozhodnutí č.j. ÚMČP17 023728/2010/ŽPD/Hol, kterým podle § 10 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích povolil připojení nově navržené komunikace ke stávající komunikaci Na Fialce na (pozemku) č. parc. B, přičemž v odůvodnění tohoto rozhodnutí konstatoval, že rozhodnutí bylo vydáno se souhlasem Policie ČR po zjištění, že povolená úprava v dopravní situaci je z hlediska veřejného zájmu únosná.

Je nepochybné, že stávající komunikace na pozemku parc. č. B slouží k dopravní obsluze rodinných domů v ulici Na Fialce II, kromě jiného i domu žalobců. Tuto skutečnost žalobci nezpochybňují, přesto však poněkud sobecky usilují o to, aby tutéž možnost, tj. využití stávající komunikace k dopravní obsluze svých nemovitostí, neměli budoucí majitelé umístovaných staveb čtyř řadových bytových domů a jednoho izolovaného bytového domu. Zde je namístě připomenout, že dle § 19 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí *každý* užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Svou námitku, že napojení nové příjezdové komunikace na stávající komunikaci, která se nachází na pozemku parc. č. B, je vzhledem k charakteru stávající komunikace nevhodné a

bude nadměrně zatěžovat stávající bytovou zástavbu v ulici Na Fialce II hlukem, emisemi, vibracemi a prachem, žalobci zhora ničím neprokázali, a z jejich strany se tak jedná o ničím nedoložené tvrzení. Vzhledem k nízkému počtu bytových jednotek, které mají vzniknout v bytových domech, které jsou součástí nově umísťované stavby, je dle náhledu soudu vyloučeno, aby využití stávající komunikace na pozemku parc. č. B k dopravní obsluze těchto domů nadměrně zatěžovalo stávající bytovou zástavbu v ulici Na Fialce II.

Je obecně známou skutečností, že realizace každé stavby v zastavěném území obce je vždy nevyhnutelně spojena s negativními jevy (hluk, prašnost, zvýšená doprava aj.), které dopadají na obyvatele sousedních nemovitostí. Nepřekročí-li tyto negativní jevy přípustnou míru, nezbyvá obyvatelům sousedních nemovitostí, a tedy i žalobcům, než aby je tolerovali. Eliminace těchto negativních jevů souvisejících s realizací předmětné stavby navíc není předmětem územního řízení, ale řízení stavebního. To ostatně vyplývá i ze závazné podmínky č. 25 rozhodnutí o umístění stavby, podle níž musí projektová dokumentace *pro vydání stavebního povolení* mj. obsahovat též akustickou studii hodnotící vliv dopravního ruchu ze stavební činnosti dle aktuálního návrhu staveništní dopravy, podrobný plán organizace výstavby včetně výpočtu hluku z demoliční a stavební činnosti, a stejně tak i z podmínky č. 28, která stanoví povinnost doložit k žádosti o vydání stavebního povolení návrh staveništní dopravy projednaný s vlastníky dotčených komunikací a pozemků. Tatáž podmínka zároveň ukládá povinnost řešit staveništní dopravu přes ulice Na Fialce I a II přednostně vozidly o max. 6,5 tuny, pokud není dopravním značením omezeno jinak, a směřuje tak k ochraně technického stavu stávající komunikace na pozemku parc. č. B.

Tvrzení žalobců o nedostatečném odvodu vody z komunikace (na pozemku parc. č. B), který působí již nyní značné problémy a škody v důsledku zatékání vody z povrchu této komunikace do podzemních podlaží budovy č.p. X, je pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí irelevantní, neboť příčinou tvrzeného nedostatečného odvodu vody ze *stávající* komunikace nemůže být umísťovaná, a tudíž dosud neexistující stavba.

Ani hypotetické obavy žalobců ze vzniku dalších škod na jejich nemovitostech nedokládají nezákonnost napadeného rozhodnutí. Škody na nemovitostech, které v minulosti údajně žalobcům vznikly, nelze spojovat s napadeným rozhodnutím, jímž je předmětná stavba teprve umísťována. Eliminace negativních důsledků a též případných škod způsobených *prováděním stavby*, tj. vlastní stavební činností, není předmětem územního řízení, ale bude řešena v rámci stavebního řízení. V něm nechť žalobci uplatní i svůj požadavek na vypracování znaleckého posudku z oboru statiky pozemních staveb za účelem posouzení statiky stávajících nemovitostí, zejména jejich domu č.p. X. V územním řízení není takový požadavek opodstatněný.

Rozhodnutí o umístění stavby má dostatečnou oporu v četných podkladech, ze kterých stavební úřad při jeho vydání vycházel. Z těchto podkladů, jejichž výčet je uveden v odůvodnění rozhodnutí, stavební úřad v souladu s ustanovením § 3 správního řádu v územním řízení zjistil stav věci v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí. Neobstojí proto námitka, že stavební úřad rozhodl v rozporu s tímto ustanovením a že žalovaný měl tento rozpor v odvolacím řízení odhalit.

Nápravou vad a nedostatků předchozího územního rozhodnutí stavebního úřadu se žalovaný zabýval v rozhodnutí ze dne 16. 11. 2011, v němž stavebnímu úřadu vytkl vady zjištěné v odvolacím řízení. Stavební úřad poté vedl další řízení, v rámci něhož došlo

mj. k doplnění původní žádosti o vydání územního rozhodnutí a k novému veřejnému ústnímu jednání. Na základě všech shromážděných podkladů pak stavební úřad znovu ve věci rozhodl a posoudil záměr žadatele z hlediska kritérií uvedených v § 90 stavebního zákona. Předmětem odvolacího řízení poté bylo (nové) rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 4. 6. 2012. Nebylo povinností žalovaného jakožto odvolacího orgánu, aby v napadeném rozhodnutí detailně posuzoval, zda se stavební úřad v novém rozhodnutí o umístění stavby vypořádal se všemi důvody, které vedly ke zrušení jeho předchozího rozhodnutí. Postup odvolacího orgánu upravuje § 89 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.

Soud má za to, že povinnosti, kterou mu ukládá § 89 odst. 2 správního řádu, žalovaný v souzené věci dostál. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v odvolacím řízení posoudil soulad nově vydaného rozhodnutí stavebního úřadu a jemu předcházejícího řízení s právními předpisy, přičemž vyšel z podkladů, které stavební úřad pro rozhodnutí shromáždil. Správnost věcného řešení pak žalovaný v souladu se zákonem zkoumal na podkladě odvolacích námitek jednotlivých odvolatelů, se kterými se v odůvodnění rozhodnutí vypořádal. Z jeho závěru, že „*stavební úřad posoudil záměr podle hledisek uvedených v § 90 stavebního zákona Odvolací orgán neshledal v napadeném rozhodnutí ani v řízení, které mu předcházelo, nedostatky, které by odůvodňovaly jeho změnu či zrušení*“, implicity plyne, že rozhodnutí o umístění stavby je dle žalovaného v souladu se zákonem, což mj. znamená, že již není stíženo nedostatky, pro které bylo (jako nezákonné) zrušeno předchozí rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby.

Soud k tomu dodává, že žalobci se opět omezili na zcela nekonkrétní tvrzení a v žalobě neuvedli, které důvody z těch, jež vedly ke zrušení původního rozhodnutí o umístění stavby, zůstaly podle nich ze strany stavebního úřadu nevypořádány. Jak již bylo konstatováno shora, není úkolem soudu, aby za žalobce domýšlel argumenty, které oni sami neuplatnili, či aby z reality vybíral skutečnosti, které žalobu podporují.

Žalobci nemohou žalovanému s úspěchem vytýkat ani to, že se s jejich odvolacími námitkami vypořádal pouze „obecnými konstatacemi a odkazy na odůvodnění rozhodnutí“. Žalovaný těžko mohl postupovat jinak za situace, kdy odvolání žalobců ze dne 20. 6. 2012 z valné většiny obsahuje pouhá konstatování typu „*Odvolatelé v rámci podaného odvolání uvádí, že námitkamibrojily zejména, nikoli však jen, proti dopravnímu napojení stavby rodinných domů novou komunikací na stávající místní komunikaci při ul. Na Fialce II.*“, či zcela povšechnou a nekonkrétní argumentaci typu „*podstatou odvolání je zajistit odvolatelům ochranu jejich práv a oprávněných zájmů, zejména práv na ochranu zdraví, zdravého životního prostředí, práv vlastnických, zejména nikoli však jen nemovitému majetku...*“, „*napadené rozhodnutí o umístění stavby ve své výrokové části A) obsahující závazné podmínky pro umístění stavby a projektovou přípravu stavby nedostatečně reflektují vznesené námitky účastníků řízení...*“, „*Záměr žadatele není v souladu s požadavky uvedenými v ust. § 90 (StZ).*“ Jedinou konkrétní odvolací námitkou, kterou žalobci v odvolání uplatnili, byla námitka brojící proti neprovedení ohledání na místě budoucího umístění stavby. S touto námitkou se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal; ve vztahu k ostatním

pak právem uvedl, že pro nekonkrétnost odvolacího důvodu nelze odvolací námitky blíže posoudit, čemuž soud plně přisvědčuje.

Co se týče námitek, které žalobci uplatnili proti záměru umísťované stavby v územním řízení, tyto byly zamítnuty (a jejich zamítnutí zdůvodněno) v rozhodnutí stavebního úřadu o umístění stavby ze dne 4. 6. 2012. Nebylo žádného důvodu, aby jejich vypořádání opakoval žalovaný v napadeném rozhodnutí.

Lze uzavřít, že žalobci neprokázali, že rozhodnutí o umístění předmětné stavby je nešetrné k jejich zájmům a že stavební úřad v územním řízení postupoval v rozporu s § 90 stavebního zákona. Jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak i napadené rozhodnutí bylo řádně odůvodněno, a není tedy nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobci.

Soud závěrem považuje za potřebné připomenout, že žalobci žádnou relevantní námitkou nezpochybnili závěr stavebního úřadu, že umístění předmětné stavby je v souladu se závaznou částí schváleného územního plánu i se směrnou částí územního plánu. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 3. 2010, čj. 7 As 13/2010-145:

– „pokud rozhodnutí o umístění stavby je v souladu s územním plánem, jedná se ze strany vlastníka předmětného pozemku o výkon jeho vlastnického práva v mezích přípustných podle územního plánu.“

– „V daném území se jedná o zástavbu příměstského typu, která se postupně může vyvíjet a měnit. Stěžovatelé ani jiné osoby, jejichž práva mohou být územním rozhodnutím dotčena, nemají, a ani mít nemohou, subjektivní veřejné právo na to, aby poměry území, v němž se nachází jejich majetek, byly navždy konzervovány a nemohly se změnit. Změny ve využití území v průběhu času, včetně nejrůznějších stavebních aktivit, jsou přirozenou součástí vývoje společnosti a jednotlivci jim a priori nemá právo bránit. Zvláště v urbanizovaných oblastech může být nová výstavba zcela přirozeným a logickým způsobem využití určitého území.“

– „...stěžovatelé nemohou mít subjektivní veřejné právo na určení využití sousedního pozemku a že je čistě na vůli vlastníka pozemku, jakou přípustnou stavbu na něm postaví.“

– „Stěžovatelé vůči sousednímu pozemku „nevydrželi“ žádné právo na to, aby se výstavba na něm omezila více, než jaká omezení standardně vyžadují obecné poměry v území, jež jsou vyjádřeny v územním plánu.“

Citované závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Protože žalobci nebyli ve sporu úspěšní a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V daném případě soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 5 s.ř.s. rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Veronika Brunhoferová